

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **IMPERA spol. s r.o.**, se sídlem Dyjská 845/4, Praha 9, zastoupeného Mgr. Petrem Ťopkem, advokátem se sídlem Malátova 17, Praha 5, proti žalovanému **Magistrátu hlavního města Prahy,** odboru ochrany prostředí, se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 4. 2010, sp. zn. MHMP-096390/2010/OOP-V-44/R-9/Pra, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 10. 2011, č. j. 3 A 80/2010 - 38,

takto:

I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 7. 10. 2011, č. j. 3 A 80/2010 – 38, **se zrušuje.**

II. Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 29. 4. 2010, sp. zn. MHMP-096390/2010/OOP-V-44/R-9/Pra **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 16 600 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.

Odůvodnění:

I.
Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ze dne 26. 11. 2008 úřad městské části Praha-Čakovice, odbor životního prostředí a majetkoprávní (dále též „úřad městské části“) uložil žalobci pokutu v celkové výši 200 000 Kč za správní delikty dle § 88 odst. 1 písm. c) a i) zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny. Rozhodnutím ze dne 15. 12. 2008 dále žalobci uložil povinnost vykonat blíže specifikovaná náhradní opatření k nápravě dle § 86 odst. 2 téhož zákona. V následujícím odvolacím řízení žalovaný nejprve rozhodl o spojení předmětných řízení o pokutě za správní delikt a o uložení přiměřeného náhradního opatření k nápravě a rozhodnutím ze dne 17. 4. 2009 obě napadená rozhodnutí zrušil a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k novému projednání. Po provedení dalšího dokazování úřad městské části rozhodnutím ze dne 5. 1. 2010 žalobci uložil:

- pokutu ve výši 70 000 Kč za správní delikt dle § 88 odst. 1 písm. c) cit. zákona; správní orgán shledal žalobce vinným z toho, že v lednu a únoru 2008 na blíže specifikovaných pozemcích v k. ú. Miškovice, v oblasti Červenomlýnského potoka, bez povolení orgánu ochrany přírody zničil a poškodil dřeviny rostoucí mimo les (vyklučení keřových porostů - bez černý, meruzalka alpská, brslen evropský, semenáče javoru mléče, klunu);
- pokutu ve výši 500 000 Kč za správní delikt dle § 88 odst. 2 písm. b) téhož zákona; žalobce měl v témže období a ve stejné lokalitě navezením množství zeminy bez souhlasu orgánu ochrany přírody škodlivě zasáhnout do významného krajinného prvku „Topoly Červenomlýnského potoka“;
- povinnost zaplatit náklady řízení paušální částkou ve výši 2500 Kč;
- dle § 86 odst. 2 uvedeného zákona povinnost upravit dotčený terén tak, aby opět plnil funkci průtočného záplavového území a aby byly zpět vytvořeny podmínky pro existenci vlhkomilné vegetace schopné plnit funkce biokoridoru, to znamená snížit terén blíže k hladině podzemní vody; a dále povinnost obnovit vegetační složku, která je nezbytná pro funkci územního systému ekologické stability (dále jen „ÚSES“) a významného krajinného prvku a která umožní návrat a rozvoj odpovídající fauny, a to na základě projektu zpracovaného autorizovanou osobou a schváleného příslušnými orgány státní správy.

Odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí žalovaný v záhlaví specifikovaným rozhodnutím zamítl. Žalobu proti posledně uvedenému rozhodnutí žalovaného zamítl městský soud v záhlaví vymezeným rozsudkem. Rozsudek městského soudu nyní napadá žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížností.

II.
Shrnutí odůvodnění napadeného rozsudku

[2] Městský soud se v odůvodnění napadeného rozsudku nejprve vypořádal s námitkou nicotnosti napadeného rozhodnutí úřadu městské části, uplatněnou stěžovatelem u ústního jednání konaného dne 7. 10. 2011. Skutečnosti, v nichž stěžovatel spatřoval nicotnost uvedeného rozhodnutí, však dle jeho názoru nemohou představovat tak závažné vady, že by k nim byl povinen přihlížet i z úřední povinnosti. A tak vzhledem k tomu, že byly (s výjimkou námitky, že v rozhodnutí správního orgánu není uvedena splatnost vztahující se k uložení povinnosti zaplatit náklady správního řízení) poprvé uplatněny po uplynutí

dvouměsíční lhůty k rozšíření žaloby dle § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s."), se jimi podrobněji nezabýval. Z tohoto důvodu také zamítl návrh na provedení důkazů, se kterým stěžovatel přišel v průběhu ústního jednání.

[3] Ve vztahu k žalobní námitce, kterou stěžovatel zpochybňoval závěry znaleckého posudku Ing. Samuela Buriana (z nichž do značné míry vycházela rozhodnutí správních orgánů), městský soud podrobně rekapituloval obsah daného posudku a konstatoval, že posudek shledává adekvátní zadání, které znalec obdržel. Posudek není vnitřně rozporný, skutkové závěry znalce jsou podloženy shromážděnými podklady a vyznívají jasně a přesvědčivě. Zadání posudku odpovídá odbornému zaměření znalce. Poukazy znalce Buriana na to, že ke konkrétním zásahům v dané oblasti bylo zapotřebí povolení dotčených orgánů, se sice přímo netýkají zadání znaleckého posudku, ale jeho vypovídací hodnota tím není zpochybněna. Znalec zjistil podezřelé skutečnosti, které není oprávněn zkoumat, a tyto skutečnosti toliko oznámil správnímu orgánu k případnému dalšímu šetření. Povinnost upozornit na podezření z nezákonného jednání je obecnou povinností každého a nelze je upřít ani znalci.

[4] Městský soud vzal dále za prokázané, že se stěžovatel dopustil jednání, které naplnilo skutkové podstaty předmětných správních deliktů. Je to právě stěžovatel, kdo nese odpovědnost za zničení nebo poškození dřevin v dotčené lokalitě. Správní orgány se dostatečně zabývaly otázkou stavu území a zejména dřevin před zásahem, stejně tak považoval soud za logické a přesvědčivé úvahy znalce o závažném poškození stromů s následkem jejich neodvratného uhynutí. K námitkám ohledně nesprávného vymezení a právní kvalifikace deliktu ve výroku č. 2 napadeného rozhodnutí úřadu městské části soud konstatoval, že v daném výroku je výslovně uvedeno, že stěžovatel provedenými pozemkovými úpravami zasáhl do významného krajinného prvku „Topoly Červenomlýnského potoka". V odůvodnění rozhodnutí pak správní orgán podrobně popsal, v čem spočívá závažnost poškození dotčeného významného krajinného prvku; s tímto jeho hodnocením se soud ztotožnil. Rovněž v případě daného deliktu neměl soud pochyb o odpovědnosti stěžovatele za sankcionované jednání, neboť zásah byl proveden na jeho přímý pokyn. Zapotřebí nebylo ani provedení dalších důkazů navrhovaných ve správním řízení stěžovatelem, zejména vypracování nového znaleckého posudku, kterým by byly odstraněny údajné rozpory mezi posudkem p. Buriana a posudkem vypracovaným Ing. I. H., který předložil stěžovatel. Posledně uvedený posudek (který měl charakter důkazního prostředku - listiny) dle soudu nezpochybnil závěry posudku p. Buriana.

[5] Městský soud uzavřel, že odvolací rozhodnutí sice „*není pojato zcela vyčerpávajícím způsobem*", ale dostatečně podrobně bylo odůvodněno již rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Správní řízení přitom tvoří jeden celek, a proto odkazoval-li žalovaný na rozhodnutí úřadu městské části, lze jeho obsah akceptovat.

III.
Shrnutí argumentace obsažené v kasační stížnosti a ve vyjádření žalovaného

[6] Stěžovatel předně namítl, že městský soud nesprávně posoudil žalobní námitku ohledně otázky kvalifikace správního deliktu správním orgánem I. stupně. Úřad městské části ve výroku č. 2 svého rozhodnutí uvedl, že stěžovatele pokutuje za delikt dle § 88 odst. 2 písm. b) zákona o ochraně přírody a krajiny. Citované ustanovení lze přitom aplikovat pouze v případě závažného poškození nebo zničení významného krajinného prvku. Takto však jednání stěžovatele ve výroku vymezeno není. Jednání vymezené ve výroku rozhodnutí by mohlo naplnit skutkovou podstatu deliktu dle ustanovení § 88 odst. 1 písm. i) téhož zákona. V dané souvislosti stěžovatel upozornil na to, že „první“ rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve věci samé (ze dne 26. 11. 2008), vymezovalo ve výroku deliktní jednání shodně jako rozhodnutí přijaté po vrácení věci žalovaným (dne 5. 1. 2010), avšak kvalifikovalo jej právě jako porušení § 88 odst. 1 písm. i) cit. zákona. Za stejně vymezené jednání tak byla v jednotlivých případech udělena pokuta dle různých ustanovení zákona o ochraně přírody a krajiny.

[7] Stěžovatel dále nesouhlasí se závěrem soudu, že se žalovaný dostatečně vypořádal se všemi námitkami vznesenými v odvolání. Jestliže soud připustil, že postačí odkazy na „vyčerpávající“ rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tak popírá smysl odvolacího řízení. Žalovaný pouze shrnul úvahy a závěry úřadu městské části a konstatoval jejich správnost, aniž by uvedl, jakými úvahami se při svém rozhodování řídil a aniž by se vypořádal s uplatněnými odvolacími námitkami. Tím došlo k porušení § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, a rozhodnutí žalovaného má vady, které ovlivňují jeho zákonnost a činí jej nepřezkoumatelným.

[8] K závěrům městského soudu ohledně znaleckého posudku p. Buriana stěžovatel namítl, že znalec neměl způsobilost k odbornému posuzování některých (v kasační stížnosti blíže specifikovaných) otázek, kterými se zabýval. Znalec svým postupem dále nahrazoval úlohu správního orgánu v řízení, neboť mu doporučoval a naznačoval další postup, nepřípustně hodnotil důkazy, skutkově vymezoval jednání stěžovatele, podřazoval ho pod skutkovou podstatu dotčené právní normy a spekuloval o úmyslech stěžovatele a dalších osob. Z tohoto důvodu existuje důvodná pochybnost o objektivnosti závěrů obsažených v předmětném posudku.

[9] Městský soud se dle stěžovatele vůbec nevypořádal s námitkou ohledně hodnocení důkazů správním orgánem I. stupně, tedy že správní orgán bral v úvahu pouze důkazy směřující k prokázání viny stěžovatele a některé (blíže specifikované) důkazy zcela opomíjel.

[10] Stěžovatel nesouhlasí se závěrem soudu, že bylo ve správním řízení prokázáno, že by činností stěžovatele došlo k podstatnému zvýšení terénu a v souvislosti s tím ke škodlivému zásahu do předmětného významného krajinného prvku. Jako důkaz posloužil správním orgánům znalecký posudek p. Buriana, jehož závěry jsou ze shora uvedených důvodů vysoce sporné. Navíc je problematické dojít na základě několika sond k přesnému výpočtu množství navezeného materiálu, na což stěžovatel v řízení opakovaně poukazoval a žádal v tomto smyslu doplnění dokazování. Ostatně i žalovaný ve svém „prvním“ rozhodnutí ve věci (ze dne 17. 4. 2009) uvedl, že bude potřeba doplnit dokazování o technický řez předmětným územím, což správní orgán I. stupně nerespektoval.

[11] Stěžovatel dále navrhl při ústním jednání konaným před městským soudem dne 7. 10. 2011 provedení důkazu listinou nazvanou „Charakteristika a vyhodnocení vegetačních prvků v části nivy Červenomlýnského potoka“, vypracovaného RNDr. J. B., D.S., autorizovaným projektantem ÚSES, a Ing. P. J. Návrh na provedení tohoto důkazu soud zamítl, ačkoliv jej stěžovatel podal proto, aby poukázal na další pochybnosti o závěrech posudku p. Buriana. V daném posudku je uvedeno, že smyslem významného krajinného prvku Topoly Červenomlýnského potoka je zachování původní populace topolu černého, který z naší krajiny mizí a je vytlačován různými americkými druhy a jejich kříženci. Naopak z předložené listiny je patrné, že předmětné území je charakterizováno jako území s dominantním zastoupením topolových kříženců již od 50. až 60. let minulého století (tato skutečnost ostatně vyplývá i ze znaleckého posudku p. H., předloženého ve správním řízení stěžovatelem). Rovněž celkový popis zdravotního stavu topolových kříženců je charakterizován jako zhoršený až výrazně zhoršený, většina stromů je přestárlá a má krátkou nebo žádnou perspektivu atd. Popis dotčené lokality (před i po tvrzeném zásahu stěžovatele) obsažený v rozhodnutích správních orgánů s odkazem na posudek p. Buriana je tak v příkrém rozporu s posouzením jeho stavu v předložené listině, podle které se dané území nacházelo v době spáchání údajného deliktu ve velmi špatném stavu. Stěžovatel má tedy za to, že ve správním řízení nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a považuje za nesprávný závěr soudu o nadbytečnosti provedení dalšího dokazování.

[12] Stěžovatel konečně namítl, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně je částečně nicotné, neboť v jeho výroku č. 4 je uvedeno datum pro zpracování projektu do dne 31. 5. 2010, přičemž předmětné rozhodnutí nabylo právní moci až po uplynutí této lhůty.

[13] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že kvalifikaci protiprávního jednání stěžovatele uvedenou ve výroku č. 2 rozhodnutí úřadu městské části považuje za správnou. Stěžovatelem zmiňovaný správní delikt dle § 88 odst. 1 písm. i) zákona o ochraně přírody a krajiny předpokládá protiprávní jednání spočívající v provádění škodlivého zásahu do významného krajinného prvku. V daném případě se však podařilo jednoznačně prokázat, že stěžovatel svým jednáním významný krajinný prvek závažně poškodil, a tak naplnil skutkovou podstatu deliktu dle § 88 odst. 2 písm. b) téhož zákona. Toto jednání, včetně jeho následku, bylo v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně řádně popsáno. Odpovídá mu i formulace použitá ve výroku č. 2 rozhodnutí o uložení sankce, podle níž stěžovatel svým jednáním do předmětného významného krajinného prvku škodlivě zasáhl (nikoliv, že škodlivý zásah provádí).

[14] Žalovaný označil za nedůvodné také další kasační námitky. K návrhu na provedení důkazu listinou „Charakteristika a vyhodnocení vegetačních prvků v části nivy Červenomlýnského potoka“ uvedl, že významný krajinný prvek „Topoly Červenomlýnského potoka“ byl žalovaným registrován v roce 2000. Registrace byla odůvodněna tím, že se jedná o pobřežní ekosystém Červenomlýnského potoka s dominantním zastoupením stromů druhu topol černý. Tento ekosystém má značnou ekologicko-stabilizační funkci jako relativně neporušená zbytková pobřežní vegetace v okolí uvedeného potoka. Co se týče chybně stanovené lhůty pro zpracování projektu uvedené v rozhodnutí úřadu městské části, jedná se o pochybení, které může mít vliv na

vykonatelnost uložené povinnosti, nedosahuje však takové intenzity, aby mohlo způsobit nicotnost předmětného rozhodnutí správního orgánu.

IV.
Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[15] Kasační stížnost je důvodná.

[16] Nejvyšší správní soud se předně zabýval námitkou, podle níž městský soud nesprávně posoudil žalobní námitku, že správní orgán I. stupně ve výroku č. 2 svého rozhodnutí chybně kvalifikoval delikt, za který stěžovatele postihl.

[17] Úřad městské části shledal stěžovatele vinným jednak ze spáchání správního deliktu dle § 88 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně přírody a krajiny (výrokem č. 1 rozhodnutí), jednak ze spáchání deliktu dle § 88 odst. 2 písm. b) téhož zákona (výrokem č. 2). Druhý z uvedených deliktů je v zákoně vymezen následujícím způsobem: „*Orgán ochrany přírody uloží pokutu až do výše 2 000 000 Kč právnické osobě nebo fyzické osobě při výkonu podnikatelské činnosti, která se dopustí protiprávního jednání tím, že závažně poškodí nebo zničí významný krajinný prvek.*“ Stěžovatel namítá, že vymezení skutku obsažené ve výroku nekoresponduje s jeho právní kvalifikací. Na skutek, tak jak je ve výroku vymezen, by dle stěžovatele dopadalo spíše ustanovení § 88 odst. 1 písm. i) cit. zákona, dle nějž „*[o]rgán ochrany přírody uloží pokutu až do výše 1 000 000 Kč právnické osobě nebo fyzické osobě při výkonu podnikatelské činnosti, která se dopustí protiprávního jednání tím, že provádí škodlivý zásah do významného krajinného prvku bez souhlasu orgánu ochrany přírody.*“ (blíže viz bod [6] výše).

[18] Jak Nejvyšší správní soud zjistil ze správního a soudního spisu, uvedenou námitku stěžovatel uplatnil již v odvolání proti rozhodnutí úřadu městské části i v následné žalobě, byť v mírně odlišné podobě, než v kasační stížnosti. V odvolání i v žalobě uváděl, že skutek měl být správně podřazen pod § 88 odst. 1 písm. b) téhož zákona (v případě uvedeného deliktu se delikvent dopustí protiprávního jednání tím, že „*poškodí nebo zničí památný strom*“). V kasační stížnosti se stěžovatel „opravil“ s tím, že k odkazu na písm. b) cit. ustanovení došlo omylem. Podle názoru Nejvyššího správního soudu tento omyl nic nemění na podstatě předmětné kasační námitky, a tak ji shledal v celém rozsahu přípustnou.

[19] Za podstatné zdejší soud považuje, že stěžovatel v odvolání i v žalobě zpochybňoval vymezení skutku a jeho právní kvalifikaci obsažené ve výroku č. 2 rozhodnutí správního orgánu, a tak bylo povinností žalovaného i městského soudu se touto otázkou důkladně zabývat. Jak totiž plyne z judikatury Nejvyššího správního soudu, u rozhodnutí ve věcech správního trestání je třeba klást v zásadě obdobné požadavky na podrobnost a preciznost formulace výroků, jako v případě rozhodnutí o vině a trestu přijímaných trestními soudy. Jak konstatoval rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, v „*rozhodnutí trestního charakteru, kterým jsou i rozhodnutí o jiných správních deliktech, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen – to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu*

spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným (...) jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě." Rozšířený senát NSS tak odmítl právní názor (dříve judikaturou správních soudů akceptovaný), že postačí, aby tyto náležitosti byly uvedeny v odůvodnění rozhodnutí, a dovodil, že jejich absence ve výroku rozhodnutí představuje podstatné porušení ustanovení o řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

[20] Úřad městské části formuloval výrok č. 2 svého rozhodnutí následujícím způsobem: *„za porušení ustanovení § 4 odstavce 2 zákona č. 114/1992 Sb., to je významné krajinné prvky jsou chráněny před poškozováním a ničením, k zamýšleným zásahům je nutné opatřit si závazné stanovisko orgánu ochrany přírody, mezi takové zásahy patří pozemkové úpravy, když společnosti IMPERA spol. s.r.o. v lednu a únoru 2008 navezla bez souhlasu orgánu ochrany přírody na pozemky parc. č. 327/9, 327/6, 327/4, 327/1 k.ú. Miškovice, velké množství zeminy, a škodlivě tak zasáhla do významného krajinného prvku „Topoly Červenomlýnského potoka", se ukládá dle § 88 odst. 2 písm. b) zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny v platném znění, pokuta ve výši 500 000 Kč, která je splatná (...)*"

[21] Předmětný výrok tedy nejprve parafrázuje ustanovení § 4 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny. Při samotném popisu skutku výrok uvádí podrobně místo a čas jeho spáchání, avšak způsob spáchání a další relevantní skutečnosti jsou uvedeny jen velmi stručně (poukazem na navezení velkého množství zeminy bez souhlasu orgánu ochrany přírody na dané pozemky). Nejvyšší správní soud přitom souhlasí se stěžovatelem, že takto vymezené jednání odpovídá spíše deliktu podle § 88 odst. 1 písm. i) cit. zákona, který akcentuje absenci souhlasu orgánu ochrany přírody s prováděním škodlivého zásahu do významného krajinného prvku. V případě kvalifikované skutkové podstaty podle odst. 2 téhož ustanovení však již nestačí „pouhá" škodlivost zásahu a důraz je kladen na závažnost poškození nebo zničení významného krajinného prvku. Aspekt závažnosti poškození nebo zničení významného krajinného prvku však v popisu skutku obsaženém v daném výroku zcela chybí.

[22] Tuto skutečnost lze zřejmě vysvětlit historickou genezí celého případu, kdy úřad městské části nejprve pokutoval stěžovatele za delikt podle § 88 odst. 1 písm. i) zákona o ochraně přírody a krajiny a teprve poté, co mu věc vrátil k dalšímu řízení žalovaný, skutek překvalifikoval na delikt dle odst. 2 uvedeného ustanovení. Popis skutku ve výroku rozhodnutí přitom ponechal v téměř totožné podobě a pouze v odůvodnění rozhodnutí uvedl, z jakých důvodů dospěl nově k závěru, že došlo k závažnému poškození předmětného významného krajinného prvku. S takovým postupem však nelze souhlasit. S ohledem na výše citované závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu je třeba konstatovat, že popsaná změna právní kvalifikace musí nalézt odraz rovněž ve vymezení skutku obsaženém ve výroku rozhodnutí. Jelikož tomu tak není, existuje rozpor mezi vymezením skutku a jeho právní kvalifikací ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Protože tuto vadu neodstranil ani žalovaný, došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl městský soud rozhodnutí

žalovaného zrušit; protože tak neučinil, trpí jeho rozhodnutí vadou ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[23] Co se týče dalších kasačních námitek, Nejvyšší správní soud měl za daného procesního stavu věci možnost vypořádat se pouze s některými z nich.

[24] K námitce částečné nicotnosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně (viz bod [12] výše) Nejvyšší správní soud ve shodě s rozsudkem městského soudu a s vyjádřením žalovaného ke kasační stížnosti uvádí, že chybné stanovení lhůty pro zpracování projektu uvedené v daném rozhodnutí není pochybením, které by dosahovalo takové intenzity, aby mohlo způsobit nicotnost předmětného rozhodnutí. Dle judikatury NSS (viz např. rozsudek ze dne 12. 1. 2006, č. j. 1 Afs 6/2005 - 65) jsou vadami způsobujícími nicotnost např. neexistence zákonného podkladu pro rozhodnutí, nedostatek pravomoci, nejtěžší vady příslušnosti, absolutní nedostatek formy, absolutní omyl v osobě adresáta, neexistence skutkového základu způsobující bezobsažnost, požadavek trestného plnění, požadavek plnění fakticky nemožného, neurčitost, nesmyslnost či neexistence vůle. Vada, na níž poukazuje v nynější věci stěžovatel, je zjevně vadou odlišného rázu.

[25] K námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného (viz bod [7] výše) Nejvyšší správní soud uvádí, že se ztotožňuje se závěrem městského soudu, podle nějž je rozhodnutí žalovaného odůvodněno sice stručně, ale ve spojitosti s rozhodnutím správního orgánu I. stupně obstojí.

[26] K námitce ohledně neprovedení důkazu navrženého stěžovatelem v řízení před městským soudem (viz bod [11] výše) lze uvést následující. Městský soud odmítl provést důkaz listinou nazvanou „Charakteristika a vyhodnocení vegetačních prvků v části nivy Červenomlýnského potoka“ s tím, že námitky, které jsou spojeny s provedením tohoto důkazního prostředku, vznesl stěžovatel až po lhůtě dané § 72 odst. 1 s. ř. s. S tímto závěrem však Nejvyšší správní soud nesouhlasí. Jestliže stěžovatel hodlal danou listinou dokázat, že na předmětných pozemcích nebyly původně nejvíce zastoupeny černé topoly, jak uváděl ve svém znaleckém posudku p. Burian, pak je patrný vztah navrženého důkazu k námitkám uplatněným již v žalobě (zejména k námitce zpochybňující závěry obsažené v posudku znalce Buriana). Soud má bezesporu právo posoudit a rozhodnout, které z navržených důkazů provede a které nikoliv (§ 51 odst. 1 s. ř. s.), toto právo jej však nezbavuje povinnosti řádně odůvodnit, co jej vedlo k takovému závěru a z jakého důvodu považoval provedení navrhovaného důkazu za nadbytečné. Odmítnutí provedení důkazu v přezkoumávané věci s odkazem na to, že se vztahuje k opožděně uplatněné námitce, nebylo na místě, přičemž soud žádný jiný důvod neuvedl. Soud tak zatížil řízení vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

[27] Ostatní kasační námitky se již přímo či nepřímo vztahují k otázce, zda bylo stěžovateli řádně prokázáno, že se dopustil předmětných správních deliktů. Za situace, kdy Nejvyšší správní soud ruší rozhodnutí městského soudu a žalovaného (k tomu viz níže) kvůli nedostatečnému vymezení skutku ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, je proto předčasné se těmito námitkami blíže zabývat.

V. Závěr a náklady řízení

[28] S ohledem na shora uvedené rozhodl Nejvyšší správní soud o zrušení napadeného rozsudku. Stěžovatel kasační stížností požadoval zrušení rozsudku městského soudu a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení. Tento návrh odpovídal pravomoci Nejvyššího správního soudu v době podání kasační stížnosti (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Dnem 1. 1. 2012 však nabyla účinnosti novela soudního řádu správního provedená zákonem č. 303/2011 Sb. Podle § 110 odst. 1 s. ř. s. v nyní platném znění dospěje-li Nejvyšší správní soud k tomu, že kasační stížnost je důvodná, rozsudkem zruší rozhodnutí krajského soudu a věc mu vrátí k dalšímu řízení, pokud ve věci sám nerozhodl způsobem podle odst. 2. Podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, a pokud již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu může podle povahy věci sám rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu nebo vyslovení jeho nicotnosti; ustanovení § 75, § 76, a § 78 se použijí přiměřeně.

[29] Pravomoc Nejvyššího správního soudu k současnému zrušení rozhodnutí správního orgánu není vázána na návrh stěžovatele; je to tento soud, který zváží, zda je namístě pouze zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení, či zda je racionální současné zrušení rozhodnutí správního orgánu.

[30] V daném případě je zřejmé, že nesprávnou formulací výroku č. 2 rozhodnutí správního orgánu I. stupně a nenapravením tohoto pochybení žalovaným došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Rozhodnutí žalovaného by z tohoto důvodu mělo být městským soudem zrušeno, na čemž nemůže nic změnit jakékoliv doplnění řízení či vypořádání dalších žalobních námitek městským soudem. Městský soud by s odkazem na tento rozsudek pouze přenesl závazný právní názor svým novým rozsudkem správním orgánům. Co se týče stěžovatelem navrhovaných důkazů, jejichž provedení bylo městským soudem odmítnuto, stěžovatel bude mít možnost navrhnout jejich provedení v případném dalším řízení před správním orgánem. Bude pak na správním orgánu, aby posoudil, zda k provedení těchto důkazů přistoupí.

[31] Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil kasační stížností napadený rozsudek městského soudu. Věc mu však nevrátil k dalšímu řízení, neboť podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. a § 78 odst. 3 užitého přiměřeně na základě tohoto ustanovení současně zrušil žalobou napadené rozhodnutí žalovaného. Žalovanému podle § 78 odst. 4 s. ř. s. kasační soud věc vrací k dalšímu řízení, v němž je podle odst. 5 téhož ustanovení vázán právním názorem v tomto rozsudku vysloveným.

[32] Nejvyšší správní soud tak je posledním soudem, který o věci rozhodl; proto musí rozhodnout o náhradě nákladů celého soudního řízení. Podle § 60 odst. 1, § 120 s. ř. s. má úspěšný stěžovatel právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Tyto náklady jsou tvořeny částkou 7000 Kč za zaplacené soudní poplatky (2000 Kč za žalobu, 5000 Kč za kasační stížnost) a částkou

9600 Kč za 4 úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a, d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), přičemž za jeden úkon přísluší částka 2100 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) advokátního tarifu] a náhrada hotových výdajů činí podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu 300 Kč k jednomu úkonu. Celkem tak náklady řízení tvoří částka 16 600 Kč.

[33] Pokud jde o úkony právní služby, vycházel soud ze skutečnosti, že stěžovatel byl v řízení zastoupen advokátem Mgr. Petrem Ťopkem. Zvolený advokát náhradu nákladů řízení soudu dosud konkrétně nevyúčtoval, a to ani k výslovné výzvě soudu, soud proto vycházel ze skutečností zjevných ze soudního spisu. Zvolenému advokátovi přísluší odměna za tyto úkony právní služby: převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby, účast při jednání městského soudu, sepis kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. a), d), g) advokátního tarifu]. Odměna za zastoupení advokátem tak činí 9600 Kč (včetně paušálu). Zástupce přitom v řízení nedoložil, zda je plátcem daně z přidané hodnoty; soud tedy zvýšení odměny o tuto daň nebral v úvahu.

[34] Celkovou částku nákladů řízení ve výši 16 600 Kč je žalovaný povinen zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. února 2012

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu